30 August, 2026 – 22nd Sunday in Ord. Time

Jer 20,7-19; Rom 12,1-2; Mt 16,21-27

2026 ఆగస్టు 30 – సాధారణ కాలంలోని 22వ ఆదివారం

యిర్మియా 20:7–9; రోమీయులకు 12:1–2; మత్తయి 16:21–27

ప్రవేశిక

ఒకసారి అనుభవజ్ఞుడైన పర్వత మార్గదర్శకుడు కొంతమంది పర్వతారోహకులను ప్రమాదకరమైన కొండదారిలో నడిపిస్తూ వెళ్తున్నాడు. మార్గమధ్యంలో ఒక క్లిష్టమైన ప్రదేశానికి చేరుకున్నప్పుడు, ఒక యువకుడు భయపడి ఇక ముందుకు వెళ్లలేనని, వెనక్కి తిరిగి వెళ్లాలని అనుకున్నాడు. అప్పుడు ఆ మార్గదర్శకుడు అతనితో ఎంతో మృదువుగా ఇలా అన్నాడు: “నువ్వు ఆగిపోయే స్థలమే ఎల్లప్పుడూ అత్యంత సురక్షితమైనది కాదు. కొన్నిసార్లు పైకి నడిపించే మార్గమే నిజమైన భద్రతకు దారి తీస్తుంది.” ఆ మాటలను నమ్మి యువకుడు ధైర్యంగా ముందుకు సాగాడు. చివరకు శిఖరాన్ని చేరుకున్నప్పుడు, తన కళ్లముందు విస్తరించిన అద్భుతమైన ప్రకృతి సౌందర్యాన్ని చూసి ఆనందంతో నిండిపోయాడు.

ఈరోజు సువార్తలో కూడా పేతురు యేసు ప్రభువును యెరూషలేముకు వెళ్లే కష్టమైన మార్గాన్ని విడిచిపెట్టమని కోరుతున్నాడు. ఆ మార్గం బాధలకు, చివరికి సిలువకు దారి తీస్తుందని అతనికి తెలుసు. పేతురు ప్రేమతో, భయంతో, మానవ సహజ భావాలతో అలా మాట్లాడాడు. అయితే దేవుని మార్గం మనుషుల ఆలోచనలకు చాలాసార్లు భిన్నంగా ఉంటుందని యేసు వెల్లడిస్తాడు. విశ్వాసపూర్వకమైన ప్రేమ యొక్క మార్గం ఎల్లప్పుడూ సులభమైనది కాదు; కానీ అదే నిత్యజీవానికి నడిపించే మార్గం.

ఈ రోజు మనం మన జీవితాన్ని నిజాయితీగా పరిశీలించమని ప్రభువు మనలను ఆహ్వానిస్తున్నాడు. పేతురువలె మన విశ్వాసం కూడా ఒక క్షణంలో బలంగా ఉండవచ్చు, మరొక క్షణంలో బలహీనపడవచ్చు. మనం

క్రీస్తును ప్రేమిస్తాం; కానీ త్యాగాన్ని తప్పించుకోవాలని కోరుకుంటాం. శిష్యత్వం వల్ల కలిగే మహిమను కోరుకుంటాం; కానీ శిష్యత్వానికి చెల్లించవలసిన మూల్యాన్ని అంగీకరించడానికి వెనుకాడుతాం. అయినప్పటికీ యేసు బలహీనమైన శిష్యులను తిరస్కరించడు. వారిని ఓర్పుతో తీర్చిదిద్దుతాడు, బలపరుస్తాడు, తనను అనుసరించమని మళ్లీ మళ్లీ పిలుస్తాడు.

ఇప్పుడు ఈ పవిత్ర రహస్యాలను జరుపుకోవడానికి సిద్ధపడుతున్న మనమందరం, మన భయం, స్వార్థం, సిలువను తప్పించుకోవాలనే మన మనస్తత్వాన్ని ప్రభువు క్షమించమని వేడుకుందాం. విశ్వాసపూర్వకమైన ప్రేమ యొక్క జ్వాలను మన హృదయాలలో ఆయన మరల ప్రజ్వలింపజేయమని ప్రార్థిద్దాం.

ప్రసంగం

ఒక చిన్న బాలుడు తన తండ్రి తనకు సైకిల్ తొక్కడం నేర్పిస్తున్న దృశ్యాన్ని ఎంతో ఆసక్తిగా గమనిస్తున్నాడు. తండ్రి సైకిల్ వెనుక సీటును గట్టిగా పట్టుకొని అతని పక్కనే పరుగెత్తుతున్నాడు. బాలుడు మళ్లీ మళ్లీ, "నాన్నా, వదలకండి!" అని అంటూనే ఉన్నాడు. ఒక దశలో తండ్రి నిశ్శబ్దంగా తన చేతిని సీటుపై నుంచి తీసేశాడు. బాలుడు కొద్దిసేపు తూలాడు, భయపడ్డాడు, పడిపోతానని అనుకున్నాడు. కానీ కొద్ది క్షణాల్లోనే తాను స్వయంగా సైకిల్ తొక్కగలుగుతున్నానని తెలుసుకున్నాడు. తరువాత అతడు తన తండ్రిని అడిగాడు: "నాన్నా, ఎందుకు వదిలేశారు?" తండ్రి చిరునవ్వుతో ఇలా జవాబిచ్చాడు: "నేను ఎప్పటికీ నిన్ను పట్టుకొని ఉంటే, నీవు కావలసిన వ్యక్తిగా ఎప్పటికీ ఎదగలేవు."

ప్రేమ రక్షిస్తుంది. కానీ నిజమైన ప్రేమ ఎదుగుదలకు, సత్యానికి, దేవుడు అప్పగించిన పిలుపుకు దారి తీసే

కష్టమైన మార్గాన్ని కూడా అనుమతిస్తుంది.

ఈ రోజు సువార్తలో మనం చూసేది కూడా అలాంటి ఒక హృదయాన్ని కదిలించే సంఘటన.

పేతురు యేసును ఎంతో ప్రేమించాడు. కొద్దిసేపటి క్రితమే అతడు గొప్ప విశ్వాస ప్రకటన చేశాడు: "నీవు క్రీస్తువు, సజీవ దేవుని కుమారుడవు." అప్పుడు యేసు అతనిని ప్రశంసిస్తూ, "యోనా కుమారుడా సీమోనా, నీవు ధన్యుడవు" అని అన్నాడు. కానీ ఈ రోజు అదే పేతురుతో యేసు, "సాతానా, నా వెనుకకు పో! నీవు నాకు ఆటంకంగా ఉన్నావు" అని అంటున్నాడు.

ఎంత ఆశ్చర్యకరమైన మార్పు!

ఒక క్షణంలో పేతురు "ధన్యుడు" అని పిలువబడుతున్నాడు. మరొక క్షణంలో "సాతాను" అని గద్దించబడుతున్నాడు. ఒక క్షణంలో అతడు శిలగా ప్రశంసించబడుతున్నాడు. మరొక క్షణంలో తడబడే రాయిగా మారుతున్నాడు.

యేసు ఎందుకు అంత కఠినంగా స్పందించాడు?

ఎందుకంటే పేతురు ప్రేమతో మాట్లాడుతున్నప్పటికీ, యేసు సిలువను ఆలింగనం చేసుకోకుండా అడ్డుకోవాలని ప్రయత్నిస్తున్నాడు. యేసు బాధపడతాడనే ఆలోచనను పేతురు భరించలేకపోయాడు. అందుకే, "ప్రభువా, ఇది మీకు ఎన్నటికీ జరగకూడదు" అని అన్నాడు. ఆ మాటల వెనుక ప్రేమ ఉంది, విధేయత ఉంది, భయం ఉంది, మానవ సహజమైన అనురాగం ఉంది. అయినప్పటికీ యేసు ఆ మాటలలో అరణ్యంలో తాను ఎదుర్కొన్న అదే శోధనను గుర్తించాడు—తనను తాను కాపాడుకోవాలనే శోధన, ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనైనా బాధను తప్పించుకోవాలనే శోధన.

మనలో ఎవరు పేతురును అర్థం చేసుకోలేరు?

మనమందరం మనల్ని, మనకు ప్రియమైన వారిని బాధల నుంచి కాపాడాలని కోరుకుంటాం. తల్లిదండ్రులు తమ పిల్లల స్థానంలో తామే బాధపడటానికి సిద్ధపడతారు. భార్య బాధపడితే భర్త హృదయం కలత

చెందుతుంది. వృద్ధ తల్లి అనారోగ్యానికి గురైతే కుమార్తె మనసు ముక్కలవుతుంది. ప్రేమ సహజంగానే రక్షించాలని కోరుకుంటుంది.

ఒక వైద్యుడు అంతిమ దశలో ఉన్న రోగులను చూసుకునే తన అనుభవాన్ని పంచుకుంటూ ఇలా అన్నాడు: కుటుంబ సభ్యులకు అత్యంత కష్టమైన విషయం ఏమిటంటే, ప్రతి పరిస్థితిని తాము నియంత్రించలేమని అంగీకరించడం. వారు మరో చికిత్స కోసం, మరో ఆసుపత్రి కోసం, ఇంకో అద్భుతం కోసం ప్రయత్నిస్తూనే ఉంటారు. ప్రేమ కొన్నిసార్లు తప్పించలేని విషయాన్నే ఆపడానికి ఆత్రుతపడుతుంది. అయితే కొన్ని సందర్భాల్లో నిజమైన ప్రేమ అంటే బాధను తొలగించడం కాదు; బాధలో ఒంటరిగా వదలకుండా తోడుగా నడవడం. అలాంటి ప్రేమకు పేతురు ఇంకా సిద్ధంగా లేడు.

తండ్రి తనకు అప్పగించిన రక్షణ కార్యాన్ని నెరవేర్చాలంటే యెరూషలేముకు వెళ్లాలని, అక్కడ తిరస్కారం, బాధలు, చివరికి సిలువ తనను ఎదురుచూస్తున్నాయని యేసుకు తెలుసు. ఈ లోకంలోని అన్యాయం, కఠినత్వం మధ్య ఆ మార్గాన్ని తప్ప మరొక మార్గం లేదు. సిలువను తప్పించుకోవడం అంటే దేవుడు అప్పగించిన తన కార్యాన్ని విడిచిపెట్టడమే.

అందుకే యేసు ఇలా అంటాడు:

“ఎవడైనా నా శిష్యుడవ కావాలనుకుంటే, తనను తాను నిరాకరించుకొని, తన సిలువను ఎత్తుకొని నన్ను అనుసరించాలి.”

ఈ మాటలను చాలామంది తప్పుగా అర్థం చేసుకుంటారు. యేసు బాధను బాధకోసమే మహిమపరచడం లేదు. క్రైస్తవ విశ్వాసం బాధను వెదికే మతం కాదు. యేసు రోగులను స్వస్థపరిచాడు. ఆకలిగొన్నవారికి ఆహారం ఇచ్చాడు. విరిగిన హృదయాలను ఓదార్చాడు. అణచివేయబడిన వారి పక్షాన నిలిచాడు. బాధను ప్రేమించమని ఆయన ఎప్పుడూ చెప్పలేదు.

కాని ఆయన బోధ ఏమిటంటే—సత్యానికి, ప్రేమకు, న్యాయానికి, సువార్తకు విశ్వాసపాత్రులుగా జీవిస్తే, కొన్నిసార్లు బాధలను ఎదుర్కోవలసి వస్తుంది.

నిజాయితీ కోసం నిలబడే ఉపాధ్యాయుడు ప్రజాదరణ కోల్పోవచ్చు.

సత్యాన్ని ప్రకటించే యాజకుడు విమర్శలను ఎదుర్కోవచ్చు.

అవినీతిని తిరస్కరించే యువకుడు అపహాస్యానికి గురికావచ్చు.

కుటుంబం కోసం త్యాగం చేసే తల్లిదండ్రులు కనిపించని సిలువను మోస్తుంటారు.

సంవత్సరాల తరబడి అనారోగ్యంతో ఉన్న జీవిత భాగస్వామిని ప్రేమతో చూసుకునే వ్యక్తి కూడా ప్రేమ అనే సిలువనే మోస్తున్నాడు.

సిలువ అనేది అర్థంలేని బాధ కాదు; అది విశ్వాసపూర్వకమైన ప్రేమకు చెల్లించవలసిన మూల్యం.

ఈ రోజు మొదటి పఠనంలో ప్రవక్త యిర్మీయా కూడా ఇదే సత్యాన్ని లోతుగా అనుభవించాడు. దాదాపు దేవునితో వాదిస్తున్నట్టుగా ఆయన ఇలా మొరపెడుతున్నాడు: "ప్రభువా, నీవు నన్ను మోసగించావు!" ప్రజలు అతనిని అపహాస్యం చేస్తున్నారు, తిరస్కరిస్తున్నారు, అతడు అలసిపోయాడు. అయినప్పటికీ అతడు ఇలా అంటాడు: "నా హృదయంలో మండుతున్న అగ్నిలా, నా ఎముకలలో బంధించబడిన అగ్నిలా నీ వాక్యం ఉంది." దేవుని విడిచి వెళ్లాలని ప్రయత్నించినా అతనికి సాధ్యం కాలేదు. ఎందుకంటే అతనిలో మండుతున్న దేవుని అగ్ని, అతని భయంకన్నా శక్తివంతమైనది.

ఈ రోజు పఠనాలలో రెండు రకాల అగ్నులు కనిపిస్తున్నాయి.

ఒకటి తనను తాను కాపాడుకోవాలనే అగ్ని. అది పేతురు హృదయంలో మండుతోంది.

మరొకటి తనను తాను అర్పించుకునే ప్రేమ యొక్క అగ్ని. అది యేసు ప్రభువులోను, యిర్మీయా ప్రవక్తలోను

మండుతోంది.

ఈ ప్రపంచం మనకు ఎప్పుడూ ఒకటే చెబుతుంది: "ముందుగా నిన్ను నీవు చూసుకో. నీ సౌకర్యమే ముఖ్యం. నీ ప్రయోజనమే మొదటిది."

కాని యేసు మరో మార్గాన్ని చూపిస్తున్నాడు. అది ఉదారమైన ప్రేమ యొక్క మార్గం. త్యాగపూర్వక సేవ యొక్క మార్గం. మూల్యం చెల్లించవలసి వచ్చినా దేవునికి విశ్వాసపాత్రులుగా నిలిచే మార్గం.

ఒక మిషనరీ అనేక సంవత్సరాలు విద్యుత్తు కూడా లేని, సరిగా రహదారులు కూడా లేని ఒక మారుమూల గ్రామంలో సేవ చేశాడు. ఒకసారి ఎవరో అతనిని అడిగారు:

"మీరు ఇక్కడ ఎందుకు ఉంటున్నారు? మీరు ఇంకెక్కడైనా ఎంతో సౌకర్యవంతమైన జీవితం గడపవచ్చు కదా!"

అతడు చిరునవ్వుతో ఇలా జవాబిచ్చాడు:

"ఒక విషయం నేర్చుకున్నాను. సౌకర్యం, నిజమైన ఆనందం రెండూ ఒకటి కావు."

ఇదే సువార్తలోని ఆశ్చర్యకరమైన విరుద్ధ సత్యం. తమ జీవితాన్ని గట్టిగా పట్టుకొని ఉంచుకోవాలనుకునేవారు చివరికి దానిని కోల్పోతారు. కానీ ప్రేమతో తమ జీవితాన్ని ఇతరుల కోసం అర్పించేవారు నిజమైన జీవితాన్ని కనుగొంటారు.

ఇప్పుడు మళ్లీ పేతురు వైపు తిరిగి చూద్దాం.

ఈ సువార్తలో అత్యంత ఆశ్చర్యకరమైన మాటలలో ఒకటి:

"నీవు పేతురువు; ఈ శిలపై నేను నా సంఘాన్ని నిర్మిస్తాను."

నిజంగా పేతురేనా ఆ శిల?

యేసు అతనిని గాలికి ఊగిపోయే రెల్లుగడ్డి అని పిలిచినా మనకు ఆశ్చర్యం ఉండేది కాదు. పేతురు తొందరపాటు స్వభావం కలవాడు. స్థిరత్వం తక్కువ. ఒక క్షణంలో ధైర్యంగా ఉంటాడు; మరొక క్షణంలో భయపడిపోతాడు. ఒకసారి యేసు కోసం ప్రాణం ఇస్తానని చెబుతాడు; కొద్ది

గంటలకే ఆయనను ఎరుగనని మూడు సార్లు తిరస్కరిస్తాడు. నిజమైన శిలకన్నా, శిలలా కనిపించే బలహీన మనిషిలా అనిపిస్తాడు.

అయినప్పటికీ యేసు అతనినే ఎన్నుకున్నాడు.

ఎందుకు?

ఎందుకంటే పేతురు మన అందరికీ ప్రతినిధి.

మనలో గొప్పదనం ఉంది. అదే సమయంలో బలహీనత కూడా ఉంది.

మనలో ఉదారత ఉంది. అదే సమయంలో స్వార్థం కూడా ఉంది.

మనలో విశ్వాసం ఉంది. అదే సమయంలో సందేహం కూడా ఉంది.

పేతురులో కనిపించిన ఈ వైరుధ్యం ప్రతి మనిషిలోనూ, మొత్తం సంఘంలోనూ కనిపిస్తుంది.

చరిత్రలో కతోలిక సంఘం ఎన్నో గొప్ప సేవలు చేసింది. పాఠశాలలను స్థాపించింది. ఆసుపత్రులను నిర్మించింది. పేదలకు సేవ చేసింది. పరిశుద్ధుల ద్వారా ప్రపంచానికి పవిత్రతకు సాక్ష్యమిచ్చింది. అనేక మంది మిషనరీలు తమ జీవితాలను అర్పించి సువార్తను ప్రకటించారు. సంఘం లేకపోయి ఉంటే ప్రపంచం ఎంతో పేదబడిపోయేది.

అయితే సంఘం గాయాలను కూడా మోస్తోంది. అపజయాలను, తప్పులను, కుంభకోణాలను, పాపాలను కూడా ఎదుర్కొంది. ఈ వాస్తవాల వల్ల ఎంతోమంది బాధపడుతున్నారు. కొన్నిసార్లు విశ్వాసులు కూడా సంఘంలోని లోపాల వల్ల గాయపడతారు.

అయినా ఈ రోజు సువార్త మనకు ఒక గొప్ప సత్యాన్ని గుర్తుచేస్తోంది.

యేసు తన సంఘాన్ని బలహీనులైన మనుషుల మీదనే నిర్మించాడు.

పరిపూర్ణమైన దేవదూతలను ఆయన ఎన్నుకోలేదు.

బలహీనమైన, తప్పులు చేసే, అయినప్పటికీ ప్రేమించగల శిష్యులను ఎన్నుకున్నాడు.

పేతురును అతడు ఉన్నట్లుగానే స్వీకరించాడు.

అంటే సంఘం మానవ పరిపూర్ణత వల్ల నిలబడడం లేదు; దేవుని కృప వల్ల నిలబడుతోంది.

ఒకసారి ఒక యాజకునిని ఎవరో అడిగారు:

“ఫాదర్, కతోలిక సంఘాన్ని పరిశుద్ధాత్మ నడిపిస్తున్నాడని చెప్పడానికి గొప్ప నిదర్శనం ఏమిటి?”

ఆయన చిరునవ్వుతో ఇలా జవాబిచ్చాడు:

“మనలాంటి మనుషులు రెండు వేల సంవత్సరాలుగా దీనిని నడిపిస్తున్నప్పటికీ ఇది ఇప్పటికీ నిలిచి ఉండటమే గొప్ప నిదర్శనం!”

ఆ హాస్యంలో ఎంతో లోతైన సత్యం దాగి ఉంది.

యేసు సంఘంలోని పాపాలను, వైఫల్యాలను సమర్థించడు. కానీ వాటి మధ్యలో కూడా తన సంఘాన్ని ప్రేమిస్తూనే ఉంటాడు. అలాగే మన బలహీనతలున్నప్పటికీ మనల్ని కూడా ప్రేమిస్తూనే ఉంటాడు.

ఒక్కసారి ఆలోచించండి. సంఘంలో పరిపూర్ణులైన వారే ఉండి ఉంటే మనలో ఎవ్వరూ ఇందులో భాగస్వాములు కాలేకపోయేవాళ్లం. మనందరం తగినవాళ్లం కాదని భావించి బయటే నిలబడిపోయేవాళ్లం.

కాని సంఘం పరిశుద్ధుల మ్యూజియం కాదు.

పాపులు క్రమంగా పరిశుద్ధులుగా మారడం నేర్చుకునే దేవుని కుటుంబం.

అందుకే పేతురు మనందరికీ ఆశను ఇస్తాడు.

ఎందుకంటే బలహీనత శిష్యత్వానికి ముగింపు కాదని అతని జీవితం మనకు బోధిస్తుంది.

ఈ రోజు “సాతానా, నా వెనుకకు పో” అనే గద్దింపును విన్న అదే పేతురు, ఒక రోజు క్రీస్తు కోసం తన ప్రాణాన్ని అర్పించేంత ధైర్యవంతుడిగా మారాడు. దేవుని కృప అతనిని ఒక్కసారిగా మార్చలేదు; నెమ్మదిగా, ఓర్పుతో, ప్రేమతో అతనిని తీర్చిదిద్దింది.

అందుకే ఈ రోజు రెండవ పఠనంలో పవిత్ర పౌలు మనకు ఇలా ఉపదేశిస్తున్నాడు:

“ఈ లోకపు విధానాలకు అనుగుణంగా జీవించకండి; మీ

మనస్సు నూతనపరచబడుట ద్వారా రూపాంతరం పొందండి.”

క్రైస్తవ జీవితం ఒక్కరోజులో పూర్తయ్యే ప్రయాణం కాదు. అది జీవితాంతం కొనసాగే మార్పు. మన ఆలోచనలు, మన హృదయం, మన జీవన విధానం క్రమంగా క్రీస్తు మనస్సు, క్రీస్తు హృదయం, క్రీస్తు ప్రేమను ప్రతిబింబించేలా మారడం నిజమైన క్రైస్తవ జీవితం.

ఒకసారి ఒక ప్రసిద్ధ శిల్పిని ఇలా అడిగారు:

“ఇంత అందమైన విగ్రహాన్ని ఈ సాధారణ పాలరాతి బండలో నుంచి ఎలా రూపొందించగలిగారు?”

అతడు ప్రశాంతంగా ఇలా జవాబిచ్చాడు:

“ఆ విగ్రహం అప్పటికే ఆ రాతిలో ఉంది. దానికి చెందని భాగాలన్నింటినీ నేను తొలగించాను అంతే.”

మన జీవితంలో కూడా క్రీస్తు ఇదే పని చేస్తాడు.

ఆయన మన భయాలను మాత్రమే చూడడు.

మన పాపాలను మాత్రమే చూడడు.

మన బలహీనతలను మాత్రమే చూడడు.

ఇతరులు చూడలేని ఒక అందమైన రూపాన్ని ఆయన చూస్తాడు. పోరాడుతున్న శిష్యునిలో దాగి ఉన్న పరిశుద్ధుని ఆయన ముందుగానే దర్శిస్తాడు. అందుకే మనలను విడిచిపెట్టకుండా, ఓర్పుతో మలుస్తూనే ఉంటాడు.

కాబట్టి ఈ రోజు ప్రభువు మనలో ప్రతి ఒక్కరినీ ప్రశ్నిస్తున్నాడు:

“మార్గం సులభంగా ఉన్నప్పుడు మాత్రమే నన్ను అనుసరిస్తావా? లేక సిలువ ఎదురైనా నన్ను విశ్వసించి నా వెంట నడుస్తావా?”

పేతురు చివరకు ఈ ప్రశ్నకు తన జీవితంతోనే సమాధానం ఇచ్చాడు.

సంప్రదాయం ప్రకారం, రోములో అతనికి సిలువ మరణ శిక్ష విధించినప్పుడు, తన ప్రభువులాగే మరణించడానికి తాను అర్హుడిని కాదని భావించి, తనను తలక్రిందులుగా సిలువ వేయమని కోరాడు.

ఒకప్పుడు భయంతో యేసును సిలువ వైపు

వెళ్లనీయకూడదని ప్రయత్నించిన పేతురే, చివరకు సిలువను విశ్వాసంతో ఆలింగనం చేసుకున్నాడు.

తడబడిన రాయి నిజమైన శిలగా మారింది.

“ఇది మీకు ఎన్నటికీ జరగకూడదు” అని అన్న మనిషే, ప్రేమ కొన్నిసార్లు సిలువ గుండా వెళ్లిన తరువాతే పునరుత్థాన మహిమను చేరుకుంటుందని తన జీవితంతో సాక్ష్యమిచ్చాడు.

ప్రారంభంలో చెప్పుకున్న సైకిల్ కథను మరోసారి గుర్తు చేసుకుందాం.

తన కుమారునికి సైకిల్ తొక్కడం నేర్పించిన ఆ తండ్రికి దేవుని హృదయం గురించి కొంత అవగాహన ఉంది.

దేవుడు మనకు ఎప్పుడూ ఇలా వాగ్దానం చేయలేదు:

“మీరు ఎప్పటికీ తూలరు; ఎప్పటికీ పడిపోరు” అని.

కాని ఆయన ఒక గొప్ప వాగ్దానం చేశాడు:

“మీరు ఎప్పుడూ ఒంటరిగా నడవరు.”

మన విశ్వాసం కదిలిపోయినప్పుడు…

బాధలు మనలను గందరగోళానికి గురిచేసినప్పుడు…

సంఘం వల్లనైనా, ఇతరుల వల్లనైనా, మన స్వంత బలహీనతల వల్లనైనా మన హృదయం భారంగా మారినప్పుడు…

క్రీస్తు ఇప్పటికీ అదే ప్రేమతో మనలను పిలుస్తున్నాడు:

“నన్ను అనుసరించు.”

మనం ఆయనను విశ్వసించి ఆయన వెంట నడిస్తే, ప్రతి సిలువకు అవతల పునరుత్థాన మహిమ, దేవుని కృప, నూతన జీవితం మన కోసం ఎదురుచూస్తున్నాయని ఒక రోజు ఆనందంగా అనుభవిస్తాము.

ఆమేన్.